

ἐπεὶ πῦρ διετηρεῖτο εἰς τοῦ; ναοῦς, ὁ δὲ νόμος
 ἀπὸ τῶν Πέρσας νὰ τὸ ὑποθάλωσι
 περιζόμενοι ἐργαλείον τι, ἢ καὶ αὐτὰ τὰ χεῖρα
 νὰ τὸ στυώσιν, ἔπρεπε δὲ ἀδίκως νὰ καίη συν-
 κρι ἀσθεσον. Ὅθεν ὑποτρέφοντας αὐτὸ οἱ Βασι-
 καὶ μεγίστη εἰς ἐξέλιπον εἰς τὴν ἐπίτην πολλάκις
 κολυμώματα αὐτῶν σκευῆ· ἕκαστος μάλιστα
 κερσένόμενος ὅτι ἐκπληροῖ θεόρετον ἔργον προ-
 σὺν εἰς κατανάλωσιν τοῦ πυρὸς μέρος τι τῆς οὐ-
 ρου.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ κεντρικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἱεροῦ
 διετηρεῖτο πολλάκις καὶ εἰς τὰς οἰκίας κατ'
 ἀσθεστον πῦρ, οἱ δὲ ἱερεῖς ἐπέβλεπον προσεκτικῶς
 τὴν διατήρησιν πάντων τῶν πυρῶν τούτων ἄλλοι δὲ
 εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δημοτικῶν ὑδάτων, ἢ δὲ
 αἰετὶ ἐπιμῶρει αὐστηρῶς πᾶσι ἀπέδειξαν πρὸς τὴν
 πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, τὰ γενικὰ ταῦτα στοιχεῖα τῆς
 φύσεως.

Ἐκτὸς πάντα τὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη, οἱ Πέρσαι θεώ-
 ῳ ἀκαθάρατα τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν, ὥστε
 εἶναι δυσκολώτατον πρᾶγμα ὁ ἐνταρτισμὸς των
 ἢ τὸ ἦτο συγχωρημένον οὕτε νὰ τὰ καίωσιν
 πῦρ, οὕτε νὰ τὰ θάπτωσιν εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ
 εἰς τὸ ῥιπτοῖσιν εἰς τὸ ὕδωρ. Ὡς κινδυνεύοντες
 ἀπὸ τῶν στοιχείων ταῦτα. Ὅθεν ἐξάτις πόλις
 ἔσχε καὶ μακρὰν τοῦ περιβάλου τῆς δύο μεγάλων
 κλιθονακτίστους πύργους, τὸν μὲν λευκὸν, τὸν
 ἄλλον σκεπατμένον μεθ' ὕδατος, ὅπου ἐπεταρσεύοντο
 ἐτρέφοντο δὲ αὐτόθι πληθὺς γυπῶν καὶ
 ἄλλων οἱ ὅποιοι κατέτρωγον τὰ πτώματα, ἐπειτα
 ἔρχοντο ἀπὸ σαρκῶν οὐτὰ ἐπίπτον κατὰ
 τὴν γῆν τινος τρύπας.

Πέρσης ἐδικάζετο μετὰ θάνατον, δικασταὶ δὲ
 ἀπὸ τῶν ἱερέων ὅτι ἐπὶ τοῦ εἴθιμου τούτου
 ἐπικρατικός ἢ δυνάμις των. Ἄν ἐλήρωτον τὸν
 ἄνθρωπον ἐνάρετον, τότε ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐξέτιθετο
 εἰς τὸ λευκὸν πύργον· ἂν δὲ τὸν ἀντιτὸν τὸν κατεδίκα-
 ῖεν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆ, τότε ἐξέτιθετο εἰς τὸν
 ἄλλο τοῦ μέλανος πύργου.

Ἐκτὸς ἡ ἐκδικασίς των ἱερέων δὲν ἦτο ὀριστική,
 ἀλλ' ἐπὶ ἀρεύτως τὴν ἀρεσίαν, ἢ τὴν κατεδίκη
 τοῦ. Κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν ὁ ἀποθνήσκων ἐδί-
 κασθαι τοῦ ὑπερτάτου Ὁντος μετὰ τρεῖς ἡμέρας
 ἐξέπνευσεν· ἐπιστεύετο δὲ προτέμναι οἱ αἱ πρὸς
 τὸν θεῶν εἶχος, πολλὴν ὑπὲρ αὐτοῦ δύναμιν.
 Ἐκτὸς τῶν πρώτων τριῶν ἡμερῶν οἱ συγγενεῖς
 τοῦ ἀποθνήσκοντος κατὰ τὸ ἀπόρουτος τρόπον
 ὑπετίθετο δὲ ὅτι εἰς τότε ἡ ψυχὴ περιεπλά-
 σθητα δὲ ἐρχόμενοι οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τῶν ἁγίων τὴν
 ἀπόρατιν τῆς τύχης του. Ὁ θάνατος
 δὲ θεωρεῖτο ὡς δυστύχημα, διὰ τοῦτο ἦσαν
 ἡμέμενοι οἱ θρῆνοι καὶ κοπετοί.

Ἐκτὸς, τὸ ὅποσον ἔφερον κατὰ τὰς πρώτας
 τῆς κηδείας, ἦτο κυανῶν, ἢ μέλαν· ἐξούριζον
 οἱ συγγενεῖς καὶ τὴν γενεαίαν, ἀποθνήσκον-
 τος, ἢ τοῦ πατρὸς τῆς οἰκογενείας· ἐτίετο κατ'
 ἕκαστον ἔτος ἐκ νέου εἰς τὸν κληρονομίατον πο-
 λυτὴν ἐμαρτυρεῖτο καὶ δι' ἄλλων σημείων. Οὕτω
 ταμὸν, ἐξερχόμενοι δὲ αὐτόθεν γυμνοὶ ῥαντίζονται

π. χ. ἐκπέραζον τὴν κεφαλὴν, ἢ καὶ τὸ σῶμα ὀλο-
 κληρον διὰ γάματος.

Πᾶσα δὲ ἡ τελετὴ τῆς κηδείας ἐπιφοραγίζετο διὰ
 μεγάλης εὐτυχίας, ἢ συμποσίου πρὸς τιμὴν τοῦ
 θανόντος· ἐπειδὴ δυνάμει τῶν εὐχῶν, ἢ κατὰ τὴν
 ἀπόρατιν τῶν ἱερέων, ἐπιστεύετο ἤδη εὐτυχίας, ἢ
 συνεστίας αὐτῆς ἦτο αὐτόχρημα ἑορτῆ καὶ κοινῆ
 τῶν συνερχομένων εὐθυμία.

I. N. Λεβαθεύς.

ΣΑΒΑΙΟΙ.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν αἰρέσεων, αἱ
 ὅποιοι εὐρίσκονται διεσκορπισμέναι εἰς τὴν γῆν καὶ
 ἀνιχνεύονται πολλαπλασιάζονται, ὑπάρχει τις ὀλιγά-
 ρισμος, ἀλλ' ἀρχαιότερα εἶδος πολλῶν ἄλλων κατέχου-
 σα πολλοῦ τῆς Ἀσίας τόπους, εἶον τὴν Περσίαν,
 Ἀραβίαν, Συρίαν καὶ Ἰνδίαν. Οἱ ὄπαδοί τῆς αἰρέσεως
 ταύτης λέγονται Σαβαῖοι, ἢ χριστιανοὶ Ἰωάννου τοῦ
 Βαπτιστοῦ· ἀλλὰ παραλόγως ἐδόθη εἰς αὐτοὺς τὸ
 τελευταῖον τοῦτο ὄνομα, εἰοίτι οὐδὲν ἐκ τῶν δογμά-
 των τῆς χριστιανικῆς θρησκείας προσεβύουσι, ἐκτὸς
 μόνον ὅτι βαπτίζονται. Κατὰγονται δὲ κυρίως ἀπὸ
 τῶν Ἰουδαίων, τῶν ὁποίων τὰς ιδέας ἀναμιγνύουσι με-
 διαφόρους δεισιδαιμονίας τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, ἢ
 ἄτρωκατῶν, ἐν μέρει δὲ καὶ μετὰ παραγγέλματά τινα
 ἡθικῆς.

Λέγεται δὲ ὅτι ἡ αἰρέσις των πηγάζει ἀπὸ τοῦς
 μαθητῶν αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, οἵτινες ἐ-
 μείναν, κειχωρισμένοι ἐκ τῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ
 τὸν θάνατον τοῦ προφήτου καὶ διδασκάλου των. Τοι-
 οῦτος ἦτο ἀντερρόμιος εἰς τὰς πράξεις των ἀπο-
 στόλων (18 κεφαλαίων) Ἰουδαῖος Ἀπολλῶς, Ἀλε-
 ξανδρεῦς· τὸ γένος ὅστις ἦλθεν ἀπὸ τῆς Ἐφέσου εἰς
 Κόρινθον μετὰ τὸν ἀπόστολον, αὐτοῦ ἦν κατηχημέ-
 νος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ ζωὴν τοῦ πνεύματος
 ἐπιστάμενος μόνον τὸ βάπτισμα Ἰωάννου.

Οἱ Σαβαῖοι βαπτίζοντες ἐπιφωνοῦσι « Βαπτίζω Σε
 κατὰ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐβάπτισεν ὁ Ἰωάννης. τοὺς μα-
 θητὰς αὐτοῦ. » Καὶ ἀναγνωρίζουσι μὲν ὅτι ὁ Πρόδρο-
 μος προανήγγελλε τὸν Μεσσίαν ὡς οἱ ἄλλοι προσῆται,
 ἀλλ' ἠρνούνται ὅτι Μεσσίας ἦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός,
 ὅθεν περιμένουσι πάντοτε οἱ λοιποὶ Ἑβραῖοι τὴν ἐλευ-
 σιν τοῦ Μεσσίου, κατηγοροῦσι δὲ τοὺς μαθητὰς τοῦ
 Χριστοῦ ὡς διαφθεροῦσας τὸ βάπτισμα καὶ βαπτί-
 ζοντας οὐχὶ ὡς ὁ Ἰωάννης, ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
 πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος.

Εἰς τὰς ἱεραουργίας των διαμοιράζουσι μέλι καὶ
 ἀκριδα· πρὸς ἀνάμνησιν τῆς τροφῆς τοῦ προφήτου
 Προδρόμου, τὸν ὅποιον θεωροῦσιν ὡς ἀρχηγόν, καὶ
 εἰς τοῦτο τυνίσταται ἡ κοινωμία των. Βαπτίζονται δὲ
 εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἐξερχόμενοι δὲ αὐτόθεν γυμνοὶ ῥαντίζονται